

DE MIER

Toen de mier wakker werd zag hij door zijn raam dat het regende.

Zijn hoofd deed pijn en hij vroeg zich af of hij op zou staan.

'Ik vind er niets aan!' riep hij.

Toen zag hij opeens een groot rond ding met ruwe uitsteeksels in zijn kamer liggen.

Ha, dacht de mier schamper, ik zie het al. De boosheid. Die gaat natuurlijk niet weg.

'Ga weg!' riep de mier. Maar hij wist heel goed dat dat niet hielp. De boosheid rolde heen en weer en stak af en toe even een uitsteeksel uit waarmee hij de mier een klap op zijn hoofd gaf of in zijn nek prikte.

'Au,' zei de mier. 'Hou op!'

Hij hield zijn hoofd vast. Maar de pijn werd alleen maar erger.

Hij probeerde onder zijn dekens te kruipen, maar de boosheid greep de dekens en slingerde ze weg. Vervolgens greep hij de mier zelf beet en sleurde hem uit bed.

De mier was razend en de boosheid groeide en zei:
'Grggrm.'

Zo, dacht de mier, hij kan zelfs al praten...

Hij pakte zijn stoel, tilde hem boven zijn hoofd en wilde de boosheid een klap geven. Maar de boosheid greep de stoel, kneep hem fijn en liet hem in stukken op de grond vallen.

Toen stormde de mier met zijn hoofd naar voren op hem af.

Maar de boosheid was ruw en hard, alsof hij van steen was, en de mier viel op de grond. Zijn hoofdpijn was nu verschrikkelijk.

Ondraaglijk, meende hij. Ik heb ondraaglijke hoofdpijn.

'Brbrbrgrm,' zei de boosheid terwijl hij zich over de mier heen boog en met een zwaar en donker uitsteeksel zwaaide.

Op dat moment werd er geklopt. 'Mier!' riep een stem. 'Mier!'

'Nee!' brulde de mier, die dacht dat het de boosheid was die de eekhoorn nadeed.

'Ik ben het, de eekhoorn.'

De deur ging open en de eekhoorn stapte naar binnen.

'Ga je mee?' vroeg hij. 'Op reis? Of in het gras liggen, bij de rivier?'

Achter hem scheen de zon tussen twee wolken door.

De boosheid kromp ineem, deed een stapje achteruit, kromp nog verder en glipte achter de rug van de eekhoorn langs naar buiten.

'Wat?' zei de mier.

‘Ga je mee?’ vroeg de eekhoorn opnieuw. Hij zag de resten van de stoel op de grond. ‘Had je bezoek?’ vroeg hij.

‘Bezoek...’ zei de mier en hij voelde even aan zijn hoofd. ‘Nee, dat geloof ik niet.’

Na de boosheid glipte ook zijn hoofdpijn zomaar zijn hoofd uit en sloop achter de eekhoorn langs naar de deur. Hij zag er bleek en mismoedig uit. In de deuropening keek hij nog even vragend om naar de mier. Maar de mier schudde bijna onmerkbaar zijn hoofd.

‘Heb je geen zin?’ vroeg de eekhoorn.

‘Jawel,’ zei de mier.

Ze besloten naar de rivier te gaan en met hun ogen dicht naar het kabbelen van de golven te luisteren.

Even later liepen ze door het bos. Het gras dampte. De zon scheen en de lucht was groot en blauw.